

LA TRIBUNA

Parlar molt, fer poc i criticar-ho tot

Quan la crítica esdevé estratègia i la inacció, estil de lideratge

JOSEP
ROIG

President de Progressistes-SDP

No deixa de ser esperpèntic observar l'última pirueta dialèctica del principal grup de l'oposició exigint, amb veu greu i mirada solemne, que Landry Riba comparegui al Consell General per explicar els detalls de l'acord d'associació amb la UE. Ho reclamen en nom de la transparència, de la sobirania del Consell i, és clar, apel·lant a la ja recurrent "veu del poble". Aquella veu que branden com una bandera quan els convé, però que ignoren quan qüestiona el seu relat.

Potser per això no sorprèn –encara que resulti irritant– veure'ls fer grans escarafalls just després d'abandonar l'única taula on podien parlar amb veu pròpia: la del Pacte d'Estat per la UE. L'es-

ÉS ESPERPÈNTICA LA PIUETA DIALÈCTICA DEL PRINCIPAL GRUP DE L'OPOSICIÓ

cena voreja l'absurd. El mateix grup parlamentari que va fugir d'estudi quan tocava treballar braç a braç en la negociació, ara exigeix explicacions detallades. Però no pas qualsevol explicació –no!–, sinó una de feta a mida, pública, en horari de màxima audiència i, si pot ser, amb PowerPoints acolorits. Tot plegat per mantenir la ficció que s'interessen pel país, mentre observen des de la graderia, lluny del terreny de joc però amb el dit sempre preparat per assenyalar l'errada del porter. Perquè ja se sap, jugar desgasta, implicar-se incòmoda, i res no llueix tant com una piulada ben indignada.

Perquè si d'alguna cosa en sap l'autoproclamat "cap de l'oposició" és de posar-s'hi bé per la foto. Virtuós del posat, especialista del silenci carregat de gesticula-

ció, parla de país com qui llegeix un manual que encara té el plàstic posat. Parla de democràcia com si l'hagués inventat ell mateix, però només quan li convé. Perquè la democràcia, per ells, és aquell saló on només entren quan la música agrada i el menú és de degustació.

I el que realment els molesta –i aquí cal reconèixer-los una certa coherència– és que s'hagi gosat explicar l'acord d'associació a la ciutadania. Quina barra, aquests del Govern i els que han treballat al Pacte d'Estat! Milers d'euros gastats en informar. Informar, sí: aquella activitat perillosa que desperta consciències i dificulta el populisme.

Ara bé, ja que Concòrdia –i Andorra Endavant, que s'apunta a qualsevol festa que faci soroll– qüestionen tant aquests diners, potser haurien d'explicar quant han gastat ells per dir exactament el contrari. Quin cost tenen els assessors pagats amb les assignacions públiques que reben els seus grups parlamentaris perquè redactin informes a mida

amb final ja escrit? Quines partides pressupostàries cobreixen els viatges i les tertúlies de sobretaula on es decideix que Europa és un perill, la sobirania un eslògan i la veritat, un detall secundari?

O és que les crítiques de l'autoproclamat "cap de l'oposició" venen gratis? No. No hi ha res més car que una opinió sense fonament, especialment si s'ha de

"LA VEU DEL POBLE".

AQUELLA VEU QUE BRANDEN QUAN ELS CONVÉ

disfressar de rigor. Però en això, el principal grup de l'oposició s'ha convertit en una màquina ben greixada: no mou ni un dit per participar, però s'esgota per criticar. No trepitja una comissió de treball, però demana micròfon i focus quan les càmeres s'encenen. I tot plegat amb una litúrgia calculada, com si l'haguessin après d'un manual de lideratge polític... però mal traduït.

Mentrestant, el país avança. Amb dificultats, amb contradiccions, però avança. I ho fa gràcies a aquells que, amb encerts i errades, hi són. Els que participen, els que proposen, els que s'equivoquen, però hi són. El principal grup de l'oposició? Prefereix esperar a la meta per fer veure que ja hi era. I si de passada pot escriure una piulada amb la bandera i la paraula "dignitat", millor que millor.

És molt decebedor veure com la gran aportació del primer grup de l'oposició a la política andorrana és la crítica sense risc, la pretesa superioritat moral sense fonament i la defensa de la democràcia... quan encaixa amb l'horari personal, és clar. Ja ens van recordar a l'inici de legislatura que el salari públic que reben només dona per cobrir el 75% del temps que dediquen a la política. És l'art de no fer res i presentar-ho com una gesta. És el teatre, no la política. I com en tot bon teatre, arriba un punt en què el públic s'adona que el decorat és de cartró. I el guió, reciclat.